

0219 – 19. februar

Alt det som ikke er av tro, er synd. Rom 14: 23.

Troen, samvittigheten, det indre og gode hjerteforholdet til Gud, ja, det er hjertet og kilden til livet i det nye mennesket. Mye er viktig i det åndelige livet; kjærlighet, ydmykhet, oppriktighet, gode gjerninger osv. Men bare én ting er livet, er hjertet i legemet! Det er troen, samvittigheten, den indre vissheten om å ha fred med Gud.

Og grunnlaget for det er to ting. Først og fremst at vi gjennom evangeliet og nåden i Kristus er frigjort fra den loviske trelldomsånden. Har fått visshet om at vi har syndenes forlatelse, og nå lever i en evangelisk barnekårets Ånd, i et tillitsfullt vennskap med Gud.

Dette er den første betingelsen og kilden til all sann gudsfrykt, all kjærlighet, lyst og kraft til det gode. Mangler vi denne tillitsfulle barnekårets Ånd, da er alle Guds bud og vilje med oss vanskelig, tung og umulig. Alle gjerninger blir bare trelens tvungne og uvillige tjeneste. Og «så mange som bygger på lovgjerninger (sv: alle dem som omgås med lovens gjerninger), er under forbannelse».

Det andre er at jeg må også være gjort maktesløs. Så jeg selv ikke eier noen som helst kraft til å gjøre det gode, men synden samtidig gjennom loven bare blir sterkere og sterkere.

Når jeg da har fått Skriftens løfter om Guds vennskap, når min Gud taler til meg: «Barn, vær frimodig! Dine synder er deg tilgitt!» – Å, da tennes livet i meg, da brenner hjertet mitt. Da er han og hans åk herlig, og hans byrde er lett.

Når min Gud har talt til meg: Du er min, da går jeg videre med en salig hemmelighet i hjertet; Jeg har en venn, en skatt, en herlighet som ikke kan sammenliknes med noe annet. Da «driver denne Kristi kjærlighet meg» så herlig til å tjene ham i alt. Til ikke lenger leve for meg selv, men for ham som er død og stod opp igjen for meg. Her ser du hva som er hjertet og livet i all sann gudsfrykt!

For at vi skal ha denne tro, denne visshet om at vi har fred med Gud, er det nødvendig at vi også vet at det livet, de gjerningene, jeg bevisst og med vilje gjør, er til behag for Gud. At jeg gjør dem først og fremst fordi det er etter Guds ord og vilje.

Jeg feiler nok daglig i all min svakhet. Men det hører inn under de synder jeg hver dag bærer fram for Gud i «Fader vår», og ber: «Forlat oss vår skyld!». Og som jeg da tror jeg har en evig forlatelse for.

Men det livet som er mitt virkelige liv, det jeg bevisst og villet gjør som min egen gjerning, det må stemme overens med Ordet. Ellers vil det ikke samstemme med troen og med Guds vilje.

Denne bevisstheten, som vi kan kalle troen i gjerningene, er egentlig den troen apostelen taler om i vårt tekstord: «Alt det som ikke er av tro, er synd».

Alt det som ikke strømmer ut fra et slikt hjerte, som først er benådet gjennom den rettfærdiggjørende troen på Kristus, og lever i vennskap med Gud. Og for det andre: som anser Guds vilje som lov for sitt liv, og gjør gjerningene sine med den innstilling at de er i pakt med Guds vilje. – Alt det som ikke strømmer ut fra denne kilden, det er synd.

Her ser vi hvordan det første budet er kilden og grunnlaget for at alle de andre budene skal kunne oppfylles. At Gud er hjertets Gud. At hjertet over alle ting tror, elsker og fryktet Gud. Dette er hovedsaken i alt kristent liv.

Det er ikke uten grunn vi bruker så mange ord på dette. For nest etter det store hovedpunktet om hvordan vi rettferdiggjøres ved tro, er dette det største og viktigste lærepunktet; hva som er et rett kristent liv, eller gode og velbehagelige gjerninger for Gud. Derfor har også djevelen gjennom alle tider først og fremst brukt all sin makt til å forvrengte disse to hovedpunktene.

Ser vi på Kristi egen tid, oppdager vi at det var nettopp på disse to punktene læren ble forvrengt. Alt det Herren lærte, gikk først og fremst ut på at intet levende menneske var rettferdig i Guds øyne. At all rettferdighet innfor Gud bare bestod i at «han (Kristus) gikk til Faderen». Dernest at bare utvortes gjerninger ikke gjorde et menneske velbehagelig for Gud. Gud ville ha hjertet!

Den som nå virkelig vil ha det rett med Gud, vandre på hans veier og leve et rett kristent liv, må prøve seg ut fra alt dette. Det er forferdelig for et skuespill som framføres på dette området. For riktignok vil jo mange leve et kristent liv, men glemmer totalt selve hovedsaken og grunnlaget for dette; at vi lever i vennskap med Gud, i troen på at vi har hans velbehag.

«La oss ikke friste Kristus!». Han ser godt hvordan du har det. Han ser etter troen! Hva hjelper det deg om du så virkelig anstrenger deg med din gudsfrykt og kristendom, hvis Herren likevel til sist forkaster alt sammen som hykleri og synd? For alt det som ikke er av tro, er synd.